

24. Sonntag im Jahreskreis

Jesus Sirach 27,30 - 28,7

Groll und Zorn, auch diese sind Gräuel und ein sündiger Mann hält an ihnen fest. Wer sich rächt, erfährt Rache vom Herrn; seine Sünden behält er gewiss im Gedächtnis. Vergib deinem Nächsten das Unrecht, dann werden dir, wenn du bittest, deine Sünden vergeben! Ein Mensch verharnt gegen einen Menschen im Zorn, beim Herrn aber sucht er Heilung? Mit einem Menschen gleich ihm hat er kein Erbarmen, aber wegen seiner Sünden bittet er um Verzeihung? Er selbst – ein Wesen aus Fleisch, verharnt im Groll. Wer wird seine Sünden vergeben? Denk an das Ende, lass ab von der Feindschaft, denk an Untergang und Tod und bleib den Geboten treu! Denk an die Gebote und grolle dem Nächsten nicht, denk an den Bund des Höchsten und übersieh die Fehler!

Römer 14,7-9

Keiner von uns lebt sich selber und keiner stirbt sich selber: Leben wir, so leben wir dem Herrn, sterben wir, so sterben wir dem Herrn. Ob wir leben oder ob wir sterben, wir gehören dem Herrn. Denn Christus ist gestorben und lebendig geworden, um Herr zu sein über Tote und Lebende.

XXIV Неділя звичайного періоду

Сир 27, 30 – 28, 7

Гнів та лють – речі мерзенні, вони – уділ грішної людини. Хто мститься, той від Господа помсти зазнає і за свої гріхи здасть докладний рахунок. Ближньому твоєму кривду прости, тож, попросивши, й сам прощення гріхів одержиш. На людину людина плекає гнів – а сама зцілення в Господа шукає? До собі подібної людини не має милосердя – а сама за власні гріхи свої просить? Коли він, буду- чи тілом, гнів плекає – хто простить гріхи його? Пам'ятай про кінець та перестань ворогувати; про тління, про смерть – і перебувай в Його заповідях. Пам'ятай про заповіді, не гнівайся на ближнього; про союз Всевишнього – і провину пробач.

Рим 14, 7-9

Брати! Ніхто з нас не живе сам для себе, і ніхто сам для себе не вмирає. Якщо живемо, – для Господа живемо; якщо вмираємо, – для Господа вмираємо. Отже, чи живемо, чи вмираємо, – ми є Господні! Адже Христос тому і помер, і ожив, щоби панувати і над мертвими, і над живими.

Мт 18, 21-35

Того часу, підійшовши до Ісуса, Петро сказав: «Господи, якщо згрішить мій брат проти мене, то чи маю йому прощати? І чи аж до семи разів?» Відповів йому Ісус: «Не кажу тобі до семи разів, але до сімдесяти разів по сім. Тому-то Царство Небесне подібне до чоловіка-царя, який схотів провести розрахунки зі своїми слугами. Коли почав він проводити розрахунки, привели до нього одного боржника, який був винен десять тисяч талантів. А як той не мав чим віддати, пан наказав продати його, жінку, дітей і все, що має, і віддати борг. Тоді слуга, упавши ниць, кланявся йому й благав: “Вияви терпіння до мене – й усе тобі віддам”. І пан того слуги, змилювавшись, відпустив його, а борг йому простив. Коли вийшов той слуга, він зустрів іншого співслугу, який був винен йому сто динаріїв, схопив його, почав душити, проказуючи: “Віддай те, що винен!” А той другий співслуга, упавши ниць, благав його, кажучи: “Вияви терпіння до мене, я віддам тобі”. Він же не схотів, але пішов і вкинув його до в’язниці, доки не віддасть борг. Побачивши, що сталося, інші співслуги дуже засмутилися, пішли й розповіли своєму панові про все, що трапилося. Тоді його пан покликав його та каже йому: “Слуго лихий, весь той борг я тобі простив, бо ти вблагав мене. Хіба не слід і тобі було змилюватися над своїм співслужбою, як і я змилювався над тобою?” І його пан, розгнівавшись, передав його катам, доки не віддасть увесь борг. Так і Мій Отець Небесний чинитиме з вами, якщо не простите від вашого серця кожний братові своєму».

Matthäus 18,21-35

In jener Zeit trat Petrus zu Jesus und fragte: Herr, wie oft muss ich meinem Bruder vergeben, wenn er gegen mich sündigt? Bis zu siebenmal? Jesus sagte zu ihm: Ich sage dir nicht: Bis zu siebenmal, sondern bis zu siebenmal siebenmal. Mit dem Himmelreich ist es deshalb wie mit einem König, der beschloss, von seinen Knechten Rechenschaft zu verlangen. Als er nun mit der Abrechnung begann, brachte man einen zu ihm, der ihm zehntausend Talente schuldig war. Weil er aber das Geld nicht zurückzahlen konnte, befahl der Herr, ihn mit Frau und Kindern und allem, was er besaß, zu verkaufen und so die Schuld zu begleichen. Da fiel der Knecht vor ihm auf die Knie und bat: Hab Geduld mit mir! Ich werde dir alles zurückzahlen. Der Herr des Knechtes hatte Mitleid, ließ ihn gehen und schenkte ihm die Schuld. Als nun der Knecht hinausging, traf er einen Mitknecht, der ihm hundert Denare schuldig war. Er packte ihn, würgte ihn und sagte: Bezahl, was du schuldig bist! Da fiel der Mitknecht vor ihm nieder und flehte: Hab Geduld mit mir! Ich werde es dir zurückzahlen. Er aber wollte nicht, sondern ging weg und ließ ihn ins Gefängnis werfen, bis er die Schuld bezahlt habe. Als die Mitknechte das sahen, waren sie sehr betrübt; sie gingen zu ihrem Herrn und berichteten ihm alles, was geschehen war. Da ließ ihn sein Herr rufen und sagte zu ihm: Du elender Knecht! Deine ganze Schuld habe ich dir erlassen, weil du mich angefleht hast. Hättest nicht auch du mit deinem Mitknecht Erbarmen haben müssen, so wie ich mit dir Erbarmen hatte? Und in seinem Zorn übergab ihn der Herr den Peinigern, bis er die ganze Schuld bezahlt habe. Ebenso wird mein himmlischer Vater euch behandeln, wenn nicht jeder seinem Bruder von Herzen vergibt.